

Sintetizând, Înalta Curte constată că în raport cu probele administrate în cauză nu s-a făcut dovada existenței împrejurărilor de fapt care s-ar fi circumscris tipicității obiective ale infracțiunilor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților, respectiv:

Din probele administrate nu a rezultat că între inculpații Costea Vasile și Stanciu Nicolae a existat o înțelegere în sensul ca primul să promită remiterea unor piese de mobilier, iar cel de-al doilea să accepte promisiunea unor astfel de foloase (acțiuni care se circumscriu elementului material al infracțiunii de cumpărare de influență, prevăzută de art.292 alin.(1) Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 și celei de trafic de influență, prevăzută de art.291 alin.(1) Cod penal raportat la art.6 și art.7 lit. a) din Legea nr. 78/2000).

Nu există probe din care să rezulte că inculpatul Stanciu Nicolae a afirmat că are sau a lăsat să se creadă că are influență asupra magistraților din cadrul Curții de Apel Constanța (condiție esențială atașată elementului material al infracțiunii de trafic de influență).

Nu există probe din care să rezulte că inculpatul Stanciu Nicolae i-ar fi promis inculpatului Costea Vasile că îi va determina pe judecătorii din cadrul curții de apel să pronunțe soluții favorabile SC ABC Val SRL sau că a existat o condiționare între primirea bunurilor și modul în care își va exercita el însuși atribuțiile de serviciu ce îi reveneau în calitate de judecător (condiții esențiale atașate elementului material al infracțiunii de trafic de influență, respectiv elementului material al infracțiunii de luare de mită).

Din probele administrate nu a rezultat dincolo de orice îndoială rezonabilă că inculpatul Stanciu Nicolae ar fi primit de la inculpatul Costea Vasile bunuri necuvenite, constând în piese de mobilier, existând însă probe care susțin teza apărării în sensul achiziționării bunurilor din fondurile proprii ale familiei inculpatului Stanciu Nicolae (acțiunile de remitere și de primire fiind circumscrise elementului material al infracțiunilor de dare, prevăzută de art.290 alin.(1) Cod penal raportat la art.6 din Legea nr. 78/2000 și respectiv, de luare de mită prevăzută de art.289 alin.(1) Cod penal raportat la art.6 și art. 7 lit. a) din Legea nr. 78/2000).

Nu există probe din care să rezulte că o eventuală primire a bunurilor ar fi avut vreo legătură cu modul de îndeplinire a atribuțiilor de serviciu de către inculpatul Stanciu Nicolae (cerință esențială atașată elementului material al infracțiunii de luare de mită).

Referitor la acuzația de comitere a infracțiunii de fals în declarații, constând în aceea că inculpatul Stanciu Nicolae, cu ocazia întocmirii la data de 12.06.2013 a declarației de avere, nu a declarat suma de 14.815, 02 lei, reprezentând contravaloarea obiectelor de mobilier pe care acuzarea susține că le-a primit de la inculpatul Costea Vasile, în acord cu argumentele expuse de prima instanță, Înalta Curte reține următoarele:

În condițiile în care prin actul de sesizare a instanței s-a reținut că bunurile au fost primite de inculpatul Stanciu Nicolae ca urmare a comiterii infracțiunilor de trafic de influență și luare de mită, apare ca fiind cel puțin discutabilă reținerea în sarcina acestuia a comiterii infracțiunii de fals în declarații, obligația de completare a declarației de avere vizând bunurile și veniturile dobândite licit, iar nu pe cele dobândite ca urmare a comiterii unor fapte prevăzute de legea penală, întrucât ar însemna în esență o obligare la autoincriminare.

Înalta Curte nu își însușește considerentele primei instanțe referitoare la pragul valoric prevăzut de lege pentru declararea bunurilor care au format obiectul acuzațiilor, însă în raport aspectele expuse anterior privind lipsa unor probe certe din care să rezulte primirea, chiar indirectă, de către inculpatul Stanciu Nicolae a bunurilor de la inculpatul Costea Vasile, determină analiza cu prioritate a ipotezei nașterii obligației de a declara bunurile.

Astfel cum s-a arătat anterior, din probele administrate în cauză nu a rezultat că inculpatul Stanciu Nicolae a primit de la inculpatul Costea Vasile vreun bun sau alt avantaj patrimonial, ci dimpotrivă s-a conturat o prezumție de liceitate a achiziționării mobilierului menționat, din fondurile proprii ale familiei inculpatului Stanciu Nicolae, astfel încât în sarcina acestuia nu s-a născut obligația de declarare a cadourilor sau altor avantaje la care face referire Capitolul VI din declarație de avere prevăzută de Anexa I la Legea nr.176/2010.

În aceste condiții, câtă vreme în cauză se constată că obligația de declarare a bunurilor nu s-a născut în sarcina inculpatului Stanciu Nicolae întrucât din probele administrate nu s-a putut concluziona că le-a primit de la o altă persoană, analiza pragului valoric impus de actul normativ menționat este lipsită de utilitate.

În ceea ce privește critica formulată prin motivele de apel de către Ministerul Public referitor la temeiul în baza căruia s-a dispus achitarea inculpaților și aprecierea că se impunea reținerea dispozițiilor art.16 alin. (1) lit. b) Cod procedură penală întrucât faptele nu sunt prevăzute de legea penală și nu au fost săvârșite cu

forma de vinovăție prevăzută de lege, Înalta Curte reține următoarele:
La nivel de principiu, incidența dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit a) Cod procedură penală privind cazul de împiedicare a exercitării acțiunii penale când „fapta nu există” presupune inexistența actului de conduită în materialitatea sa, respectiv inexistența unei modificări în realitatea obiectivă ca urmare a acțiunilor vreunei persoane, acțiuni care să se circumscrie elementului material al infracțiunii ce formează obiectul acuzării.

În cauza de față, astfel cum s-a arătat anterior, din perspectiva infracțiunilor de corupție pentru care s-a dispus trimiterea în judecată nu s-a stabilit dincolo de orice îndoială rezonabilă existența materială a vreunui act de conduită al inculpaților Costea Vasile și Stanciu Nicolae în sensul promisiunii, respectiv al acceptării promisiunii de remitere a unor bunuri. Nici una dintre probele administrate în cauză nu a demonstrat aceste acte de conduită în materialitatea lor în sarcina inculpaților, astfel încât, concluzia instanței de fond în sensul incidenței dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. a) Cod procedură penală este una corectă, respectiv faptele imputate nu există.

În ceea ce privește varianta alternativă a comiterii infracțiunilor de corupție prin darea, respectiv primirea bunurilor, din probele administrate în cauză nu a rezultat existența din punct de vedere material a unei operațiuni de remitere și corelativ, a uneia de primire a unor bunuri de la inculpatul Costea Vasile către inculpatul Stanciu Nicolae.

Imprejurarea că la locuința inculpatului Stanciu Nicolae s-au găsit bunuri cu privire la care se susține în acuzare că ar fi provenit de la inculpatul Costea Vasile nu susține în sine existența materialității unor acte de conduită circumscrise elementului material al infracțiunilor de corupție, câtă vreme prezumția de liceitate a dobândirii bunurilor nu a fost răsturnată.

Cu alte cuvinte,
câtă vreme nu a fost infirmată prin probele administrate în cauză prezumția că bunurile au fost cumpărate de către familia inculpatului Stanciu Nicolae din fonduri proprii, iar împrejurările în care S.C. Val Trust S.R.L. a fost înscrisă pe documentele aferente unei tranzacții comerciale nu au fost elucidate, nu poate fi reținută în sarcina acestuia materialitatea unui act de conduită constând în primirea obiectelor în sensul art.289 Cod penal sau al art.291 Cod penal, iar reținerea

incidenței dispozițiilor art.16 alin.(1) lit. a) Cod procedură penală de către prima instanță este una corectă. !

Înalta Curte reține că de vreme ce actul de conduită constând în reținerea și respectiv, primirea unor bunuri necuvenite se confundă cu elementul material al infracțiunii de corupție, nu se poate reține o suprapunere a acestuia cu un alt act de conduită prezumat licit, respectiv cumpărarea bunurilor, și subsecvent constatarea că fapta nu este prevăzută de legea penală sau că nu a fost săvârșită cu forma de vinovăție prevăzută de lege conform art. 16 alin.(1) lit. b) Cod procedură penală, întrucât ar însemna o confirmare a pretensei legături subiective între participanții la comiterea faptei și predarea bunurilor de către Costea Vasile către Stanciu Nicolae, aspect care nu a fost probat în cauză.

În egală măsură, de vreme ce în raport cu probele administrate a rezultat că în sarcina inculpatului Stanciu Nicolae nu a luat naștere obligația de declarare a bunurilor menționate în actul de sesizare a instanței, omisiunea acestuia de a le consemna în declarația de avere are semnificația inexistenței faptei în materialitatea ei, corespunzător elementului material al infracțiunii de fals în declarații prevăzută de art.326 Cod penal, reținerea incidenței dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. a) Cod procedură penală de către prima instanță fiind de asemenea una corectă.

În consecință, în raport cu aspectele expuse mai sus, în baza art.421 alin.1 pct.1 lit.b din Codul de procedură penală, Înalta Curte va respinge, ca nefondat, apelul formulat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Galați împotriva sentinței penale nr. 192 din 17 decembrie 2020 a Curții de Apel Galați – Secția penală și pentru cauze cu minori.